

Věc: Oponentský posudek bakalářské práce Josefa Ženíška s názvem *Změna kulturního prostředí v hudebním průmyslu po nástupu masových médií a internetu*

Autor posudku: Jakub Češka

Autor ve své práci hodlá pojednat proměnu hudební kultury s nástupem internetu, kde se zájem konzumentů přesouvá od schraňování nosičů k účasti na koncertech. Problémem této vstupní teze je to, že za hudbu považuje pouze hudbu populární. Ve vážné hudbě se zdá, že dochází k efektu opačnému. Nejprve by měl tedy autor provést restrikcii tématu. Potom by byla tato teze (týkající nyní pouze hudby populární) poměrně zdařile zargumentována. Práce je však pojednána publicisticky a okrajové odkazy k Adornovi nemohou zaručit její teoretický rozměr. Po zkrácení práce by mohla zřejmě být časopisecky publikována, ale nárok bakalářské eseje je podle mého soud jiný. Proto bych byl rád, pokud by autor při obhajobě vyložil, v jakém teoretickém rámci se pohybuje. Práce má také značný rozptyl, otázka je položena poměrně obecně, možná by jí prospělo, kdyby autor proklamovanou změnu v chování konzumentů doložil na nějakém konkrétním příkladu. Je však třeba uznat, že autor v práci uvádí několik příkladů a jeho doklady jsou poměrně plastické, avšak pouze na úrovni novinářského výčtu. Problém vězí i v tematickém zaměření práce: nakolik ob stojí téma, ve kterém je předestřeno, že recipienti populární hudby utrácejí nyní za koncerty, zatímco předtím se podíleli na hudebním provozu koupí hudebních nosičů? Pokud by z této změny autor na jistém teoretickém poli vyvozoval dalekosáhlejší závěry, nebylo by mnoho co namítat. Ale pokud se jedná pouze o deskripci tohoto stavu s velmi vágním závěrem, že hudební průmysl se změnil z „hudebního na zážitkový, z pocitového na presentační“ (s. 43), není zrovna zřejmé, co tato citovaná věta znamená. Otázka tedy zní, nakolik zvolené téma ob stojí před nárokem bakalářského titulu z humanitních studií?

Jak již jsem uvedl, autor se pohybuje v žurnalisticky nezřetelném žargonu, závěr práce nepostrádá narativní rozměr: „Mediální svět se změnil. Ne všichni tuto změnu zaregistrovali, ale týká se všech skupin obyvatel.“ Zde však autor vypráví příběh, proto je tvrzení performativní, avšak pokud bychom se je pokoušeli verifikovat, neobstálo by, přinejmenším by bylo třeba doložit, v jakém ohledu se změna mediálního světa týká všech skupin obyvatelstva. Zde je patrný další rys práce, autor zřídka odkazuje, a snad proto jsou jeho tvrzení obecná a nezřetelná. Např. „Lidé tohoto mediálního věku se chtějí především bavit – zapomenout na těžké otázky, zapomenout na existenciální problémy.“ (s. 12) Na další straně píše, že internet je nastaven tak, aby se jeho uživatel nemusel zabývat „nepohodlnými“ otázkami. Jaké „nepohodlné“ otázky má autor na mysli? Na zpravodajských

serverech jsou právě katastrofy umístěny na čelních místech, bývají připojeny videozáznamy. (Např. nedávné vlakové neštěstí u Studénky). Smrt, tragédie, katastrofa, se zdá být na serverech velmi populární.

Vzhledem k absenci pevného teoretického rámce, obecným a neprojasněným tezím, třebaže nelze autorovi upřít jistou novinářskou zručnost, nedoporučuji práci k obhajobě.

Jakub Češka